

Психологічний портрет геймера

- Постійно переживає нестачу грошей, висловлює прагнення їх отримати в будь-який спосіб;
- Бреше відносно своїх фінансових справ, джерел можливого прибутку;
- Виносить чи краде з помешкань речі, коштовності, апаратуру на продаж, висловлює готовність до їх реалізації задешево;
- Демонструє економію життєво необхідних витрат за наявності у нього грошей;
- Повністю ігнорує трудову, навчальну, побутову дисципліну;
- Намагається регулярно чи постійно знаходитись в казино, на тоталізаторі, в ігрових установах, Інтернет-кафе, перед комп'ютером;
- Поводиться брутально чи агресивно у разі заборони доступу до комп'ютера чи ігрової зали;
- Виглядає неохайно, брудно, не дотримується мінімальної особистої гігієни.

Поради батькам:

Пропонуйте альтернативи!

- Доведіть дитині, що фізична, розумова та моральна привабливість вагоміша за вправність у комп'ютерних маніпуляціях.
- Якщо Ви достатньо добре володієте грою в реалії, навчіть її дитину і викличте її на змагання.
- По можливості, витрачайте гроші на фізичне удосконалення дитини – спорт, велосипед, скейт-борд, туризм, бо завтра Ваші гроші будуть втрачені в казино.
- Активно залучайте дитину до спільної роботи і відпочинку. Її незначна допомога Вам сьогодні – це Ваша велика перемога завтра!

Пам'ятайте: комп'ютер – це лише частка життя, а не найголовніший подарунок за хорошу поведінку!

НЕ ГРАЙТЕСЬ ІЗ ЖИТТЯМ, БО ІНШОГО – НЕ БУДЕ!

Адиктивна поведінка (від англ. addiction – залежність) непереборний потяг до переживання психічного стану внаслідок вживання деяких речовин, постійної фіксації уваги на певних об'єктах чи видах діяльності. Небезпечно вважати нехімічні адикції – ігроманію, лудоманію («ludus» – гра), геймблінг («togamble» – грати в азартні ігри в казино, в Інтернеті, на тоталізаторах та ігрових автоматах) нешкідливими засобами розваги. З 1980 року ці залежності вважаються стійкою психічною патологією, психічним розладом, що згадується у Міжнародній класифікації хвороб (МКБ-10), і потребують тривалого лікування та психокорекції.

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО ГЕЙМБЛІНГ?

Зміни в поведінці при виникненні ігрової залежності

Розлад звичайного регламенту життєдіяльності:

- Порушення режиму сну та бадьорості;
- Порушення режиму харчування;
- Негативні зміни в організації навчання та праці (погіршення успішності навчання, пропуски занять без поважних причин, систематичні порушення дисципліни, конфлікти з учнями та педагогічними працівниками, суттєве зниження мотивації до навчання тощо);
- Відмова в інформуванні родини щодо проведення вільного часу і місць перебування.

Розлад психічних функцій та особистісних якостей:

- Порушення балансу процесів збудження та гальмування, втомлюваність та виснаженість;
- Застягання уваги та мислення виключно на ігровій діяльності;
- Посилення агресивності, конфліктності, істероїдних реакцій;
- Неадекватність емоційного реагування на ситуації;
- Гіпертрофія мрійливості, фантазування, порушення зв'язку з реальністю;
- Звуження мотивації поведінки (деформація інтересу, спрямованості, домінування корисливості).

Порушення соціальної взаємодії:

- Деформація та руйнування родинних стосунків;
- Посилення замкненості, уособленості, суттєве звуження соціальних контактів;
- Радикальне зниження професійної та суспільно побутової активності;
- Активізація Інтернет-комунікації.

ЩО РОБИТИ ДЛЯ ПРОФІЛАКТИКИ ГЕЙМБЛІНГУ?

1. Зрозуміти, що ігроманія – це хвороблива залежність з непереборним потягом до азартних ігор. Самотужки подолати цю біду неможливо, а лише за допомогою фахівців: психіатрів-наркологів, психотерапевтів, психологів. Лікування геймблінгу (лудоманії) етапне та тривале.
2. В закладах освіти запроваджувати моделі профілактики ігрових залежностей, інформуючи молодь про способи подолання проблем соціальної адаптації та орієнтуючи на позитивні види дозвільної діяльності.
3. Батькам (педагогічним працівникам) необхідно проаналізувати власну особистість. Чи немає у них залежності від тютюну, алкоголю, комп'ютера? Краща рекомендація профілактики залежності у підлітка – їх звільнення від власної залежності.
4. Щоденно спілкуватись з дитиною, бути поінформованим щодо її проблем та життєвих конфліктів. Навчіть дитину способам зняття емоційної напруги, виходу із стресового стану. Вийдіть з цього стану разом з дитиною!
5. Активно залучати дитину до спільного вирішення родинних проблем, прийняття важливих рішень. Привчати дитину до виконання певного кола сімейних обов'язків без перебільшеного зовнішнього контролю.
6. Виважено і послідовно сприяти навчальній та суспільній адаптації учня в закладах освіти, вчасно отримувати інформацію про загострення у нього особистісних, майнових, навчальних проблем. Вживати заходи нейтралізації конфліктів в учнівському середовищі, випадків булінгу, деструктивної поведінки.
7. Обговорювати з дитиною як позитивні, так і негативні суспільні явища, приділяючи особливу увагу феноменам, які мають ознаки деградації, руйнування, насилля, у тому числі – негативні наслідки різного роду адикцій.

8. Відстежувати змістовні характеристики сайтів та мережових ігор, до яких долучається дитина. Здійснювати цензуру комп'ютерних ігор, зокрема, їх зміст, виключаючи сюжети з жорстокістю, перебільшеним азартом, необхідністю грошових витрат, використовуючи програми фільтрації, що, водночас, визначає розклад користування Інтернетом.

9. Батьки по місцю проживання, а педагогічні працівники в закладі освіти повинні приділяти увагу колу соціальної взаємодії дитини, бути поінформованими щодо її друзів і авторитетних осіб, вчити дитину критеріям та правилам вибіркового спілкування.

10. Формувати у дитини знання та навички в сфері грошових витрат, залучати її до обговорення сімейного та індивідуального бюджету. Виховувати стійкість до непродуктивних витрат, формувати імунітет щодо неадекватної оцінки ступеня ризику в азартних та мережових іграх, загрози кон'юктурних боргових зобов'язань.

11. Коректно використовувати права дорослих на заборону певної поведінки – термінів користування комп'ютером, змісту відвідуваних сайтів та комп'ютерних ігор, ігрової взаємодії з певним колом осіб, відвідування конкретних розважальних закладів (тоталізаторів, казино, Інтернет-кафе тощо).

12. Пам'ятати, що батьки, педагогічні працівники та інші учасники педагогічного процесу повинні бути взірцями для наслідування. Тому вони не мають порушувати встановлені ними правила та заборони і повинні поважати права дитини, у тому числі на помилки і готовність до їх виправлення.

13. Не використовувати свавільно заходи впливу на дитину при підозрах у виникненні клінічної стадії ігрової залежності та у конкретних критичних ситуаціях. Зверніться до фахівців – психологів, психотерапевтів, психіатрів, до спеціалізованих державних та громадських установ, а за необхідності – до правоохоронних органів у випадках настання безпосередньої загрози життю та здоров'ю дитини.

